ЛЮТИЙ
1977
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 3 (997)
Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А в нашому районі ніде кінських підків не знайдеш.

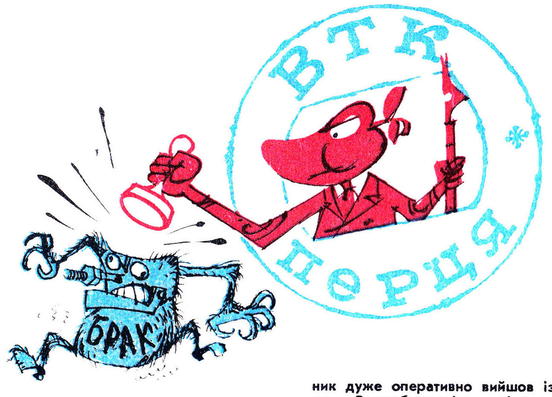

ВЗАГАЛІ

ЗОКРЕМА

Один мудрий чоловік сказав: любити все людство дуже легко; набагато важче любити окремих людей.

Взяти, приміром, голову правління Тульчинської райспоживспілки тов. Карпенка. Він через своїх пайовиків ночей недосипав, думав, як би їх усіх товарами забезпечити.

А в місті Вінниці директор заводу «Ремпобуттехніка» А. І. Нухимович з винятковою теплотою ставився до власників холодильників, пилососів, пральних машин та іншої побутової техніки.

І от, коли ця всемасштабна любов і увага майже досягли апогею, з абстрактного натовпу пайовиків споживкооперації і клієнтів «Ремпобуттехніки» вигулькнув конкретний громадянин О. І. Заболотський і, явно панікуючи, закричав:

— Допоможіть!

Його можна було зрозуміти. Громадянин Заболотський придбав у селі Заозерному холодильник «Арагац». При ньому продавець похукала на штамп, зробила у технічному паспорті відмітку про дату продажу. І побажала покупцеві всього найкращого.

Побажання не збулося, холодильник дуже оперативно вийшов із ладу. «Ремпобуттехніка» відмовилася робити гарантійний ремонт, бо в техпаспорті чомусь не виявилося потрібних талонів.

Рятуючи свої двісті з гаком карбованців, О. І. Заболотський чимдуж помчав у магазин.

— Де ж ділися талони на гарантійний ремонт? — поцікавився він.

— А звідки я знаю,— знизала плечима продавець,— я його таким з райспоживспілки одержала.

Покупець — до т. Карпенка.

Голова правління відірвався на мить від глобальної турботи про всіх пайовиків і запитав:

— Бачили очі, що купували? Бачили. А при чому тут я?

— Допоможіть! — крикнув О. І. Заболотський нашій редакції. Ми переадресували цей зойк прокуророві району тов. Караману. Помічник прокурора тов. Кулиняк відповів: «...Талон на гарантійний ремонт холодильника... був помилково вилучений механіком Вінницького заводу «Ремпобуттехніка» при передторговому огляді в магазині.

Вищевказаний талон знаходиться на заводі, тому адміністрація заводу «Ремпобуттехніка» повідомила продавцеві магазину, де був куплений холодильник, що гарантійний ремонт... буде виконаний у найближчий час, куди вам і слід звернутися».

О. І. Заболотський не зовсім второпав, куди саме йому треба звернутися, і після деяких вагань звернувся на завод «Ремпобуттехніка».

— Та ви що? — здивувався директор т. Нухимович. — Нікому я нічого не обіцяв. Єдине, що я для вас можу зробити, — це прислати майстра.

Майстер приїхав, походив навколо металевого ящика за 200 з гаком карбованців і протяжно мовив:

— А ваші грошики — тю-тю-тю! Адже холодильником уже користувалися ще до того, як ви його купили. Ба, навіть холодильний агрегат міняли...

Он воно як!

Ні, таки, видно, деяким товаришам легше декларувати свою любов до ближніх взагалі, ніж допомогти одному з них зокрема.

В. БОНДАРЕНКО.

Вінницька область.

І ЦЕ — ЗОЛОТА РИБКА ?!

Відкритий лист гр. Сидорченка В. К. до товариства мисливців та рибалок

Я, Сидорченко В. К., рибалка-любитель, уперше в своєму житті зловив у Дніпрі (район м. Дніпропетровська, неподалік Мандриківської затоки) так звану Золоту Рибку, котра жалісливим, але людським голосом почала проситися:

— Змилуйся, добрий рибалко, відпусти мене назад у Дніпро-Славуту гуляти, а я за це будь-яке твоє бажання виконаю.

І, між іншим, почала хвастати, що буцімто її прабабка колись одну бабу купчихою зробила, потім дворянкою, а потім навіть царицею... Я відповів, що робити мою Катрю царицею вже пізно, бо вона й так царствує наді мною, як хоче, а ось від емальованого друшляка я б не відмовився. Та ще якби емальований бідончик...

Зраділа Золота Рибка і сказала:

— Чекай, буде твоїй Катрі і друшляк, і бідончик.

Минуло кілька годин, перш ніж Золота Рибка виринула з Дніпра і стомлено попрохала:

— Загадай мені що-небудь простіше. Емальовані друшляки хтозна-коли й були в господарчих магазинах міста. Як і емальовані бідончики.

— А ще похвалялася, що твоя прабабка одну бабу царицею зробила! — не втерпів я.— А сама якогось друшляка не можеш дістати!

— То було легше,— зітхнула Золота Рибка.— А хай би спробувала прабабка дістати емальований посуд, коли об'єднання «Металіст» не виконує своїх договірних зобов'язань по постачанню в магазини «Дніпрогосторгу» посуду. Та й асортимент «Металіста» — раз, два...

— Ну, гаразд,— махнув я рукою.— Дістань мені кілька каструль і — бувай здорова!

Цього разу довелося ще довше чекати на березі. Та ось виринула Золота Рибка. Але в якому вигляді! Золота луска на боках обідрана, хвіст, як віхоть, і сама ледь жива. На моє запитання, що з нею, відповіла, що стояла у черзі за посудом і зуміла дістати лише дві каструлі. Глянув я на ті каструлі, й руки в мене опустилися: по краях вищерблені, емаль оббита, кришки деформовані...

— Претензії пред'являйте до того ж об'єднання «Металіст»,— стомлено мовила Рибка.— А заодно й до заводу «Металоштамп», його кухонні набори по чотири п'ятдесят теж нікудишні. Та тільки це, — Рибка знеможено перевела дух,— нічого не дасть. Доки мене м'яли в черзі, дізналася, що, наприклад, позаминулого року бракери «Дніпрогосторгу» оглянули тридцять відсотків одержаних товарів і пред'явили штрафні санкції на 20,8 тисячі карбованців. А сплатили бракороби лише половину штрафу. Торік продукцію теж бракували, та брак як ішов, так і йде... Або візьмемо...

— Ні, це вже ти візьми,— перебив я Рибку,— ось ці негодящі каструлі. Теж мені — Золота Рибка, а путньої каструлі не може дістати. Та, може, ти, як розібратися, і не золота взагалі? А мідна, наприклад?

Розсердилась вона, ляснула хвостом і зникла у Дніпрі.

Я, звичайно, розумію, що товариство мисливців та рибалок посудом не займається, але за рибу ви мусите відповідати, шановні товариші. І за золоту також. Отож вимагаю, щоб суворо покарали Золоту Рибку, котра, не виконавши своїх обіцянок, обманула чесного риболова-любителя.

Це — перше. Друге. Категорично вимагаю, щоб товариство навело лад серед Золотих Рибок і щоб надалі вирощувало лише таких, котрі б не обманювали людей, а могли б дістати посуд навіть тоді, коли «Металіст», чи «Металоштамп» і далі брак випускатимуть.

Скаргу гр. Сидорченка В. К., риболова-любителя, записав і до «Перця» подав

В. ЧЕМЕРИС.

Шановний Перче!

Переливати з пустого в порожнє — заняття, звісно, не дуже рентабельне. Але ще збитковіше, виявляється, переливати або пересипати з повного в порожнє.

Завод асфальто-бетонних виробів Київського міського управління по будівництву та експлуатації автомобільних шляхів одержує щомісяця чимало вантажів. Але замість того, щоб приймати вагони з цементом та гудроном безпосередньо на заводі, куди веде під'їзна залізнична колія, їх вивантажують на станції Київ-Дніпровський, а потім автомобілями перевозять за двадцять кілометрів на завод.

Безглуздя очевидне. Усі це усвідомлюють, але не поспішають нічого робити. Скажімо, головний інженер заводу М. М. Страхов пояснює, що, хоч колія існує, проте вона ще не прийнята в експлуатацію, бо генпідрядник — БМУ-37 тресту «Київміськбуд-6» — не зробив 4 стрілочних переводів. Керівники будівельно-монтажного управління перекладають відповідальність на своїх численних субпідрядників, а ті, в свою чергу, вивалюють цілу купу контрзвинувачень.

Одне слово, поки вони переливають з пустого в порожнє, перевантаження з повного в пусте влітають державі в добру копієчку.

П. КОТВИЦЬКИЙ,
робкор.

Сталася біда. Голова Козельщинського районного споживчого товариства І. І. Бульбаха втратив дар мови.

Іван Іванович приїхав у село Солониця. Чому — не знати. Може тому, що біля продовольчого магазину назбиралося на кілька тисяч карбованців тари. А може, хтось поскаржився, що порожні пляшки здавати треба їхати аж до Кременчука.

І ось зайшов Іван Іванович до промтоварного магазину. Того, що вже десять років визнаний аварійним. Постояв під його стелею кілька хвилин — і зі страху відняло йому мову.

Як наполегливо не розпитували ми Івана Івановича, коли ж буде отой новий магазин, що він обіцяв, а Іван Іванович ніби у рот води набрав.

Чули ми, Перче, що ти лікуєш якимись особливими процедурами. Допоможи й І. І. Бульбасі.

М. ХАМКО,
сількор.

с. Соломиця
Козельщинського району
Полтавської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Автор і співавтори.

perec-ua.
perec-ua.

Телеграфне агентство Перця

ЕКСПОНАТ № 1

КОМСОМОЛЬСЬК-на-ДНІПРІ. (Кор. ТАП). Незабаром тут відкриється музей під відкритим небом. В ньому експонуватимуться тільки довгобуди. Претендентом називатися «Експонатом № 1» вважається місцеве районне відділення зв'язку, яке трест «Кременчукрудбуд» почав будувати ще у 1969 році, але й до цього часу не здав в експлуатацію.

ЖЕРТВИ МОДИ

ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). «Кажуть, платформа зараз виходить із моди, — поділився думкою з кореспондентом ТАП начальник Дергачівської пересувної механізованої колони № 2 Іван Денисович Бутенко. — Не знаю точно, чи стосується це залізничних платформ, але про всяк випадок ми припинили ремонт платформи на станції Козача Лопань. Ось уже майже рік вичікуємо, куди та мода поверне».

На запитання ж кореспондента «Чи довго ще жителі станції будуть стрибати через каміння і баюри, які залишили після себе будівельники?» — тов. Бутенко не відповів.

НЕ ВІРТЕ ОЧАМ СВОЇМ

Наш кореспондент застерігає: якщо ви будете у Кіровоградському районі і побачите вивіску: «Гараж колгоспу імені Енгельса» — не вірте очам своїм. Бо насправді це колгоспні комори. У них лежить: нарпоплива, цемент, шифер тощо. А 20 колгоспних машин і стільки ж водіїв знаходяться недалеко від вивіски просто неба. На свіжому повітрі. Для водіїв вигода та, що тут не чути запаху масел, бензину. А це корисно для здоров'я.

Не глянувши у святці...

Я перший готовий кинути камінь в того, хто розпускатиме чутки, буцімто на Чортківській кондитерській фабриці не піклуються про здоров'я робітників. І кину! Бо точно знаю, що тут якраз дуже цим займаються. Наведу лише один, зате красномовний, факт.

Фабрична їдальня розташована тут в окремому приміщенні. Щоб пройти туди з цеху, необхідно вийти на вулицю. На вулиці ж іноді (зокрема, взимку) буває холодно. А деякі робітники, нехтуючи цією обставиною, а також власним здоров'ям, біжать в їдальню роздягнутими. Це призводить до збільшення кількості нежитей на душу населення.

А нежить, відомо, мало того, що погіршує здоров'я окремо взятого робітника, так ще й негативно впливає на ефективність виробництва в цілому. Керівники фабрики звернули на це прикре явище пильну увагу, в результаті чого на світ народився наказ, що суворо забороняв творцям цукерок ходити на обід без пальт.

Вахтер Христич прагнув найретельнішим чином виконати цей наказ. Та оскільки стріляти в порушників він, однак, не наважувався, то деякі з них таки порушували. І тоді було видано вже не загальний, а цілком конкретний наказ: оголосити вахтерові Христичу догану та позбавити його половини місячної премії.

Вахтер дуже вразився. А до того ж і розгубився: як йому діяти далі? Що робити з тими, хто, бува, виносить з фабрики шоколадки чи карамельки, він знав, бо це було передбачено інструкцією про його службовий статус. А от як бути з тими, хто не хоче надягати пальт, він поняття не мав. Бо це жодною інструкцією передбачено не було.

І він пішов по консультацію до прокуратури. Там йому роз'яснили, що наказ директора незаконний.

А от директор фабрики, видаючи наказ, чомусь з юристами попередньо не проконсультувався.

Не порадились з ними й керівники колгоспу «Радянська Україна» Шумського району, коли прийняли такі рішення правління: «Бригадирам до 20 липня 1976 року подати списки, хто скільки посадив тютюну. Того, хто не посадив тютюну, ...позбавити пільг, що надаються колгоспникам». Хоч тут, щиро кажучи, не було чого аж дуже радитись, бо навіть юридично неозброєним оком видно нонсенс (це як по-нашому, то безглуздя) цього рішення: адже «позбавити пільг, що надаються колгоспникам», можна лише того, хто виключений з колгоспу.

У конфлікт із здоровим глуздом вступило й правління колгоспу ім. Суворова Чортківського району, коли розглядало заяву колгоспниці О. К. Доскочинської про зарахування їй у виробничий стаж роботу в 1975 році. Рішення звучало так: «Зарахувати... якщо чоловік О. К. Доскочинської буде працювати в колгоспі». Добре, що це так. Бо з тим же успіхом могли поставити й іншу умову. Скажімо: зарахувати, якщо під час наступних жнив не буде дощів.

Добре засвоївши, що матеріальний стимул — це серйозний важіль у піднесенні трудової дисципліни, дехто користується цим важелем, як голоблею.

Керівники колгоспу «Нове життя» Маневицького району (це вже на Волині) прийняли рішення оштрафувати п'ять чоловік за неявку на засідання правління. А такі санкції ніяким кодексом не передбачені.

А втім, чи не занадто я прискіпуюсь? Можливо, в конторі якраз на той момент не виявилось під рукою кодексу. І не може ж, врешті, кожен член правління бути юристом.

Нехай так. Але ж статут колгоспу завжди має бути під рукою... А в ньому точно зазначено, що правління колгоспу має право робити, а чого — не має.

Згідно зі статутом, скажімо, будь-яке рішення правління може приймати лише тоді, коли на його засіданні присутні не менше трьох чвертей його членів.

В колгоспі ж «40-річчя Жовтня» Любомльського району правління (у ньому одинадцять чоловік) виносило рішення, коли на засіданнях бувало по шість, п'ять і навіть чотири чоловіки.

А через це нерідко й самі рішення приймають з явним перевищенням повноважень. В одному колгоспі правління само обрало до свого складу двох нових членів, не спитавшись, якої думки про них загальні збори колгоспників. У іншому — правління винесло стягнення... голові виконкому сільської Ради за незадовільну організацію закупівлі лишків молока в населення та при цьому ще й вказало йому, які саме питання він має розглянути на черговому засіданні виконкому, забувши в запалі, що це виконком сільради має право вимагати від керівників колгоспу виконання його рішень, а не навпаки. До речі, у тому ж колгоспі збори уповноважених зобов'язали виконати те-то й те-то комсомольську та профспілкову організації.

Отак буває (як казали наші недосить атеїстично підковані прадіди), коли бевкають у дзвін, не заглянувши попередньо у святці.

І трапляється не так уже й рідко. На Волині компетентні товариші, на підставі статистичних даних, виявили, що за останні роки кількість опротестованих органами прокуратури подібних незаконних рішень та наказів принаймні не зменшується.

Значною мірою це, щоправда, пояснюється й тим, що органи нагляду почали пильніше за цим слідкувати. Але ж і загальна юридична грамотність також зростає. І все ж...

Тепер спробуємо вдуматись у суть наведених рішень.

Адже всі товариші — і директор кондфабрики, який дбав про здоров'я робітників, і правління, яке турбувалось про посадку тютюну, і ті, що прагнули залучити до роботи чоловіка О. К. Доскочинської, та й інші, — не думали про якісь там особисті вигоди, а піклувались лише про загальне добро, про підвищення продуктивності праці, про зміцнення трудової дисципліни й т. д.

Та вся заковика в тім, що зміцнювати трудову дисципліну шляхом порушення державної дисципліни — принаймні неефективно. Той, хто з цією думкою не згодний, нехай кине в мене каменюкою. Дозволяю.

О. КРУКОВЕЦЬ.
спец. кор. Перця.

Тернопільщина — Волинь.

Мал. В. СТЕПАНЕНКА

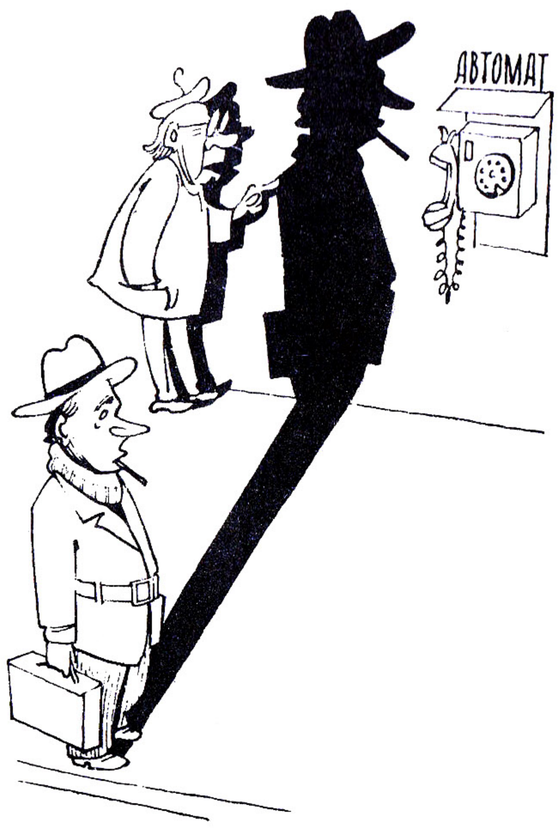

— Пробачте, ви останній до автомата?

Мал. А. САВЧУКА

Без слів.

БЕЗВИХІДЬ

ГУМОРЕСКА

Настирливо задзеленчав дзвоник. Попелюха тривожно здригнувся. Довгий... Довгий... Короткий.

— Це він! Відчиняти чи не відчиняти? — гарячково мізкував Попелюха.

— Але якщо я не відчиню сьогодні, він прийде завтра. І тоді... — Чоло вкрилося рясним потом.

— Треба вирішувати! Час уже кінчати з цією невідомістю та щоденним очікуванням.

Попелюха відчинив двері. Так, це був він... Агент! Високий, елегантний, у чорних окулярах. У лівій руці — валізка «дипломат», права нервово намацує щось у кишені модного піджака. Дивлячись на його спортивну постать, Попелюха подумав, що, напевно, агент чудово володіє самбо, дзюдо й карате.

— Ми, сподіваюсь, самі? — тихо спитав агент.

— Самі, — безнадійно відповів Попелюха.

— Тоді до справи! — у голосі агента звучав метал. — Два тижні, які я дав вам на розмірковування, вже минули. Ваше рішення?

— А сусіди? А співробітники?— затремтів голос Попелюхи.

— Вони ні про що не дізнаються. Згоджуйтесь! Ви будете щедро винагороджені.

Попелюха потягнувся до телефону. Агент глузливо подивився на нього й ще глибше запустив руку в кишеню.

— Я... Я до дружини, — заїкаючись, спробував виправдатись Попелюха, але, глянувши у чорні окуляри, знітився і замовк.

— За три роки ми закінчимо всю операцію, — процідив крізь зуби агент. — Для чого? У «Правилах добровільного страхування домашнього майна», п. 11, сказано: «При укладанні договору... страхувальник вносить агенту... платіж за весь строк страхування...»

— А якщо я відмовлюся?! — боязко запитав Попелюха.

— Тоді... Може статись усе... Катастрофа, випадкова аварія, пожежа... Подумайте про дружину, про дітей... Ви ж так любите їх...

Попелюха похолов. Виходу, здається, не було.

Тремтячими руками, ламаючи сірники, він запалив цигарку, пожадливо затягнувся і махнув рукою.

— Згоден!

— Я відразу зрозумів, що маю справу з розумною людиною. — Залишається абищиця: оформимо наші нові відносини документально, — сухо мовив агент.— Для початку — найпростіші відомості. Прізвище, ім'я, по батькові? Місце роботи?..

Агент витягнув руку з кишені. Холодно блиснула чорна авторучка іноземного виробництва. Потім він вправно витяг із валізки зеленуватий бланк і подав Попелюсі. Той покірно й мляво написав відповіді на всі запитання і тремтячою рукою поставив свій підпис, як цього вимагав агент.

Договір на страхування хатнього майна від стихійного лиха зрештою був укладений.

Григорій ПОДОЛЬСЬКИЙ.
м. Вінниця.

Мал. С. Герасимчука

Картини з життя первісної людини

— Знову не підготувався, навіть білета витягти не можеш.

Перша пожежна машина.

— Хочу хоч що-небудь залишити для нащадків...

— Хто проти моїх розпоряджень, прошу вийти вперед!

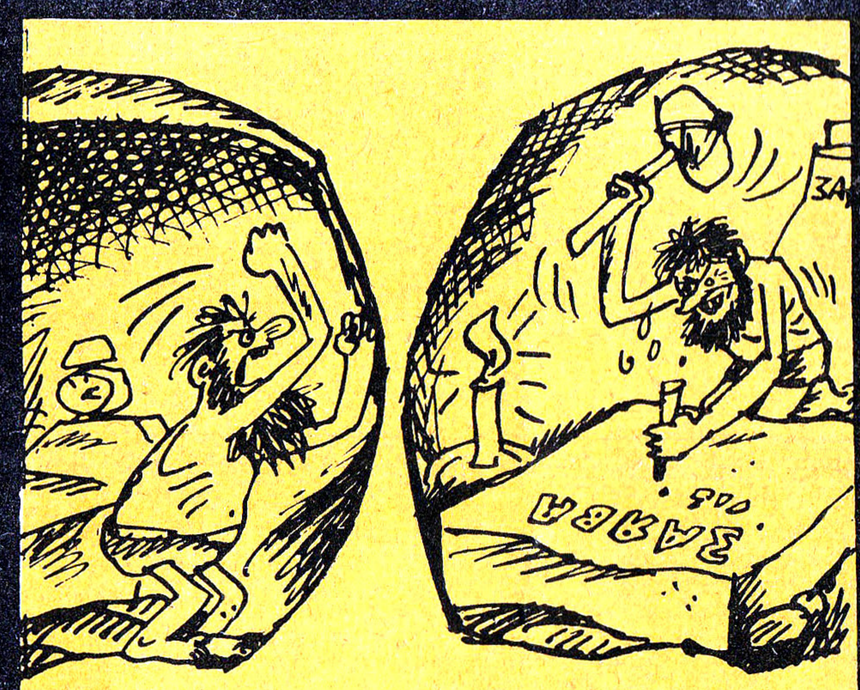

— Ви хоч уночі можете не писати!!

— Кляті бракороби! Від першого удару сокира зламалася...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У Лубнах є автоколона № 2 тресту «Полтававодбуд». Керував тією колоною М. І. Величко. Але, як було помічено, до води він ставився без будь-якого захоплення. Його більше вабили рідини з градусами. А щоб чужі люди не дорікали директорові, що він у робочий час п'яненьким буває та службовими справами не займається, Величко оточив себе родичами. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Як повідомив керуючий трестом «Полтававодбуд» тов. Франко, факти підтвердилися. За серйозні недоліки в роботі Величка М. І. з посади начальника автоколони № 2 знято.

Мал. Б. ВОРОБЙОВА

— Тс-с! Не дихайте...

ЗАБУТІ СКАРБИ

Працює у колективі людина. Живе його життям, його турботами. Людину хвалять. Нею гордяться. На торжествах її садовлять у президію. До свят її нагороджують. Портрет людини висить на Дошці пошани. Про неї пишуть у газетах. Бо віддає людина частку свого серця роботі. Віддає здоров'я, молодість.

Та роки беруть своє. Невблаганний Хронос відраховує дні й роки. Людина виходить на пенсію. Держава турбується, щоб у пенсіонера був хліб та до хліба. Щоб він був забезпечений житлом.

А колектив, у якому працювала людина? Керівництво цього колективу? Яку лепту вносять вони, щоб їх вчорашній колега відчув тепло та увагу, відчув людську турботу?

Ванда Іванівна Маєвська з м. Остра двадцять років пропрацювала на місцевій ткацькій фабриці. Звідтіля й пішла на пенсію. Склалося так, що жінка одним одна зосталася зі своїми похилими роками і з не вельми розкішним житлом, яке належить фабриці. Та ось директор фабрики Володимир Михайлович Циганков вирішив, що для фабрики нераціонально тримати у своєму приміщенні тепер уже чужу людину. Заходився Маєвську виселяти.

Звернулася пенсіонерка до райкому партії. Циганкова зобов'язали дати жінці спокій. І відремонтувати житло. Але Циганков, бачте, то не може розорити фабрику на кілька сот цеглин, то транспортної проблеми не може вирішити, щоб доставити цеглу.

У селі Степанівці Ємільчинського району на Житомирщині живе колгоспна пенсіонерка Ганна Калениківна Лугина. У тридцяті роки Ганна Калениківна була шанованою людиною і в колгоспі, і далеко за його межами. Про неї, передову ланкову, писали газети, її не раз обирали депутатом райради, вона була учасником Всесоюзної сільськогосподарської виставки. Словом, Ганна Калениківна, за сучасною термінологією, була маяком. Не відставала вона і в сорокові роки, і в п'ятдесяті. Нехтувала особистим.

— Казали мені тоді, — згадує Ганна Калениківна, — побудуй нову хату. А я думаю: хіба мені старої не вистачить. А треба буде, то...

Тепер виникла така потреба. Не потреба — необхідність. Якщо не збудувати нову, то бодай стару перекрити. Бо Ганна Калениківна, прецінь, не астроном, щоб зорі через стелю та стріху вивчати. І не в такому віці, щоб ті зорі не давали їй сидіти в хаті. А для ліквідації аварійної ситуації, як сказав би фахівець, треба всього-на-всього хуру сніпків і чоловічі руки.

Ганна Калениківна не зверталася ні у райком, ні у райвиконком. Сусіди говорили про це голові колгоспу Іванові Гавриловичу Насинському і секретареві партійної організації Олександрові Івановичу Приймаку. Але ні перший, ні другий не повели й вусом...

Чому так? Чому директор фабрики, колишній партизан, людина, яка сама ось-ось піде на заслужений відпочинок, проявив таку черствість? Чому голова колгоспу, людина, повна енергії і, як видно по комплекції, доброти, знехтував тим, про що його просили сусіди пенсіонерки?

У добрій сім'ї старі люди в пошані. Часто навіть у більшій, ніж молоді. Тим паче, якщо вони ту пошану заслужили.

У сім'ї колгоспу «Зоря» своїх попередників, людей, які торували дорогу сьогоднішньому дню, попросту забули. З легкої руки і голови колгоспу, і парторга. І, як виявилося, забули не тому, що пам'ять підвела.

— Достойні люди в нас є, — признається голова, — але економіка нашого колгоспу кульгає.

Скнарість? Сухий, черствий раціоналізм? Мабуть, що не тільки це.

Мабуть, деякі керівники до того «закеровуються», що забувають просту істину: основний скарб в нашому суспільстві — людина. Зневажають ту істину. Трактують її по-своєму. Мовляв, людина доти скарб, поки вона працює. Творить матеріальні блага або сприяє їх творенню. І виходить уже, як у поганій сім'ї: батьки все життя у поті чола трудилися, щоб дітям добру хату збудувати, достатку надбати, а діти на старість батьків у сарай випхали і шматка хліба жаліють.

Невдячних нащадків кримінал ніхто за це не карає. Бо в жодному кодексі немає пункту, що передбачав би покарання за бездушність. Немає пункту у планових завданнях підприємств чи колгоспів: по-людському, з теплотою і турботою ставитися до пенсіонерів, бути уважними до їх запитів. Бо це пункт закону людяності. Це пункт людської культури. І він зобов'язує нас тим більше віддати тепла і уваги людині, чим більше вона віддала людям тепла свого серця.

Є. ДУДАР.

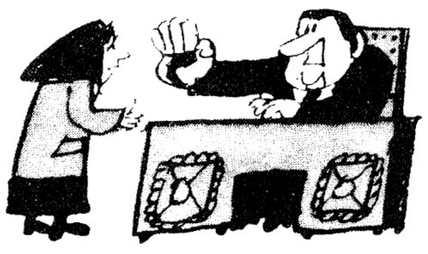

ВИЙШЛО ДЕШЕВШЕ

ГУМОРЕСКА

У моїй ванній зіпсувався кран. Я викликав слюсаря. Той оглянув його і похитав головою:

— Кепська справа — не той дюйм...

— А де той, що треба?

— Він є, але...

— Що — але?

— Потрібно доплатити п'ятірку...

— Я на вас скаргу напишу...

— Пишіть, будь ласка, тільки дрібним почерком...

Коли за слюсарем зачинилися двері, ми з дружиною задумалися: як усе-таки полагодити кран?

— Давай, Галю, покличемо Івана Непийводу, може, той полагодить.

— Думаєш, той п'янюга дешевше візьме?

— Чорт із ним! Хай бере, скільки візьме, а я вже більше не можу слухати, як та вода плеще.

Іван Непийвода відремонтував кран за якихось п'ять хвилин.

— Скільки з нас?

Непийвода криво посміхнувся, махнув рукою і попрямував до дверей:

— Дрібниці. Колись розрахуємося. Бувайте!

Дружина аж руками сплеснула:

— Оце людина! А ще кажуть, що він п'яниця і шкуродер. От і вір після цього людям!

23-го лютого Іван завітав до нас, щоб пересвідчитись, як працює кран і, між іншим, привітати мене з днем Радянської Армії.

Я моргнув дружині: мовляв, не скупись, став могорича...

1-го березня Іван знову завітав до нас, перевірив, як працює кран і, між іншим, привітав нас із першим днем весни.

Дружина вже сама догадалася, що й до чого, і дістала з буфету пляшку «Екстри»...

8-го березня ще зранку Іван сидів за нашим столом. Перед цим перевірив роботу крана, привітав дружину зі святом, і ми поспішно накрили стіл.

Це повторилося й на Перше травня.

А оце позавчора Іван знову завітав до нас. Як завжди, перевірив роботу крана і, між іншим, привітав нас зі святом Кирила і Мефодія...

Зітхнувши, дружина налила йому півсклянки горілки.

— За Кирила!

— Пийте на здоров'я!

Іван випив, закусив і каже:

— Не завадило б випити за Мефодія... Вони, кажуть, друзями були...

Дружина налила йому ще півсклянки.

— За Мефодія!

— Пийте на здоров'я!

Іван випив, закусив і подякував.

— Пийте вже й за сорок святих! — докинула дружина і з цими словами виплеснула решту горілки в склянку Іванові. Непийвода хильнув одним духом.

— Скажіть, будь ласка, Іване Пилиповичу, — запитав я, — скільки коштує отой ремонт крана?

— З вас просили п'ятірку, — не поспішаючи відповів Іван. — Я з вас більше теж не візьму...

О. ГРИШКО.

м. Хмільник,
Вінницька область.

Дали перцю!

П. І. Лазебний працював головою колгоспу ім. Леніна Мар'їнського району на Донеччині. Кажуть, гарно працював і гарно господарював, аж доки руки не засвербіли на громадське добро. А засвербіли, то дещо й перевіз із комори колгоспної та в свою власну.

Лист про це надійшов Перцеві.

Секретар Мар'їнського райкому партії тов. Кушнаренко повідомив редакції, що факти підтвердились. Бюро райкому оголосило Лазебному П. І. сувору догану з занесенням до облікової картки. Його також увільнено від обов'язків голови колгоспу.

ЗАЗДРІСТЬ

УСМІШКА

— Усе! Досить! — лютував інженер Прунько, снуючи по кімнаті.— Віднині — жодної марно витраченої хвилини. Он, будь ласка, Чуб уже на весь завод гримить! А політехнічний разом же кінчали, в одному КБ працюємо... А, бач, випередив, чортяка, перевершив! Ах, Чуб-Чубисько, колись не умів напилка від рашпіля відрізнити, а тепер — ач! — на виставку цілить, ледве не на всесоюзну! Але ж, голубе, і я не в тім'я битий... Ще побачимо, хто кого переплюне!

Прунько витяг із письмового столу логарифмічну лінійку...

— Та-ак, кажуть, Ейнштейн спав по чотири години на добу? Тим гірше для нього... Я буду — три. Таким чином, на справу лишається двадцять одна година. Чудово! Вилучимо ще півтори на дорогу до роботи... Сто-оп, дев'яносто хвилин — це недозволенна розкіш! Краще квартиру обміняю, щоб жити навпроти прохідної. Отже, мінуса не буде... Прекрасно! Ще тридцять хвилин на триразовий прийом їжі... Стривай, Прунько, стривай! Заради святого діла можна піти на тимчасові жертви, будеш ковтати на ходу, не жуючи... На чому ще можна час заощадити? На голінні! Чудово! Тепер навіть модно заростати... Ну, Чубе, тримайся!

Прунько зручно вмостився в кріслі, відсунув шухляду робочого столу, дістав клубок ниток, спиці і почав гарячково в'язати джемпер.

А. КОВГАН.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

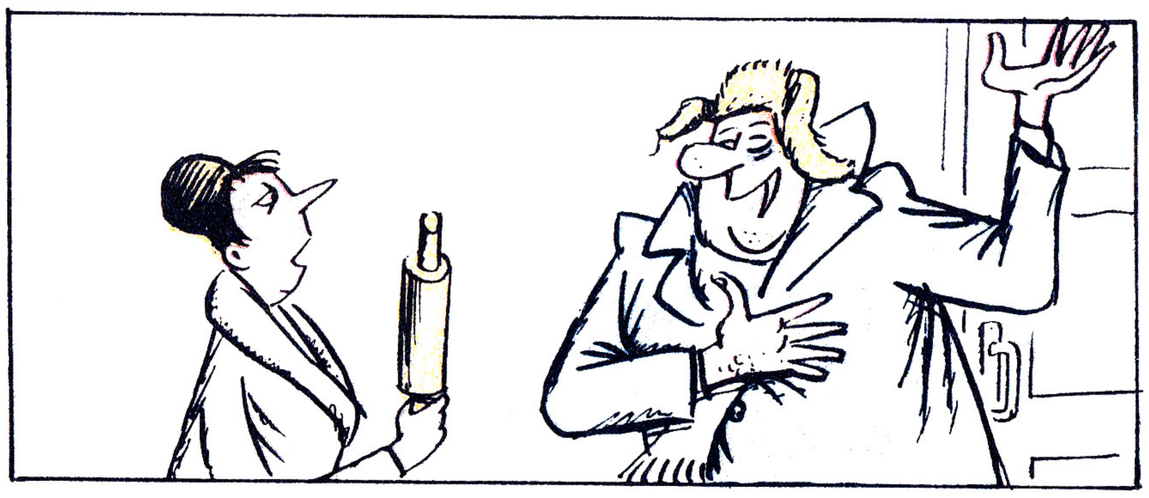

— Ану дихни!

. . . . . .

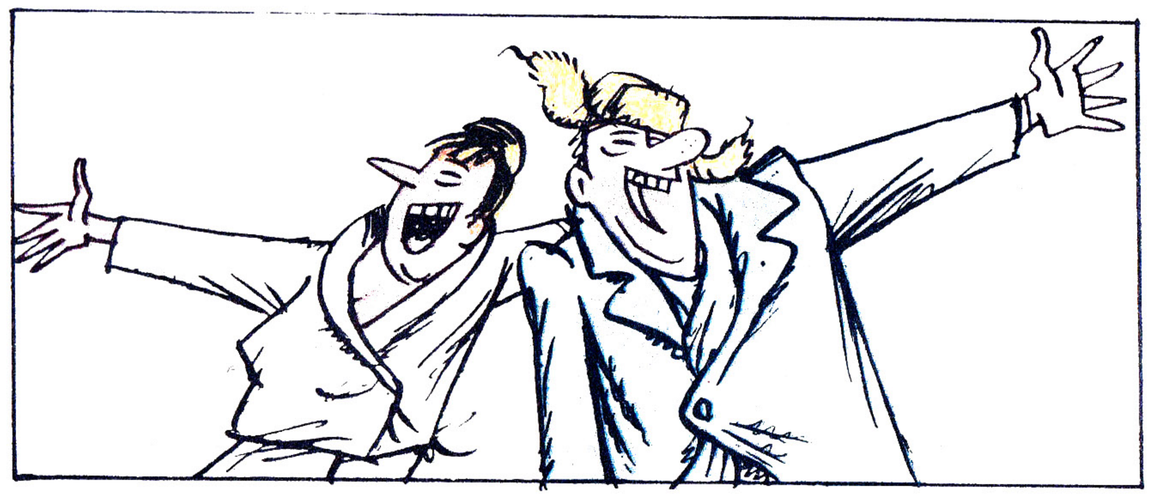

— Ой випила, вихилила...

НАШІ КРАЩІ ЛЮДИ ТРУДЯЩІ

Панас Миколайович КУПРІЯНОВ —
Герой Соціалістичної Праці, бригадир вальцювальників Артемівського заводу по обробці кольорових металів, наставник молоді.

Він і творить, і вчиться, і вчить.
помагає відсталим...
Його слава повсюди дзвенить
кольоровим металом!

Ганна Степанівна ЮРЧИШИН —
Герой Соціалістичної Праці, депутат Верховної Ради УРСР, делегат XXV з'їзду КПРС, доярка колгоспу «Дружба» Заліщицького району на Тернопільщині.

За бідоном — ще бідон,
за центнером — сотні тонн...
І складаються ті тонни
У молочні ешелони!

Любов Кіндратівна КОНДРАТЬЄВА —
кавалер ордена Леніна, лауреат Державної премії СРСР, ткаля Дарницького шовкового комбінату. У жовтні минулого року завершила виконання двох річних планів десятої п'ятирічки.

Не шовки горять — здається,
радуга ясніє...
Хто з Любов'ю не знається,
Той так не зуміє!

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

ПЕРСОНАЛЬНИЙ МІСТ

— То, кажете, поїзд може витримати і не розвалиться? — керуючий Лавочненським відділком радгоспу «Славський» Василь Якович Магурчак ще раз суворо глянув на бригаду теслярів.

— Та старалися! — цього разу вже дружніше відповіли ті.

— Тоді заводь! — кинув керуючий трактористові і рішуче підійшов до мосту, через який зараз мав прогуркотіти трактор із причепом. Більше того, Василь Якович так розхрабрився, що хотів, було, навіть стати під отой міст. Бо саме він був архітектором нововбудови і саме таким робом, за давньою традицією мостобудування, хотів випробувати її міцність.

Заревів мотор трактора. Задвигтіла під ногами земля. І хоча міст було справді зроблено на совість, новоспечений Кулибін, чесно кажучи, в останню мить здрейфив.

— Ет! — махнув він рукою. — Традиції треба ламати. Навіщо ця показуха? Адже міст ніякого стратегічного значення не має. Це ж міст до моєї садиби. Так би мовити, персональний. Якщо колись і розвалиться, то яке кому до цього діло?

Подумав отак Магурчак, подумав і під міст не став.

Але зовсім не порушення традиції мостобудування обурило робітників радгоспу. Обурило те, що Магурчак збудував міст саме до своєї садиби. Можливо, у цьому нічого незвичайного не було б, якби два мости, які є в селі, геть не поламалися. І от замість того, щоб їх відремонтувати, Василь Якович побудував персональний міст. Це — по-перше. А по-друге, міст той, хоча й був персональним, але повністю збудований за державний кошт.

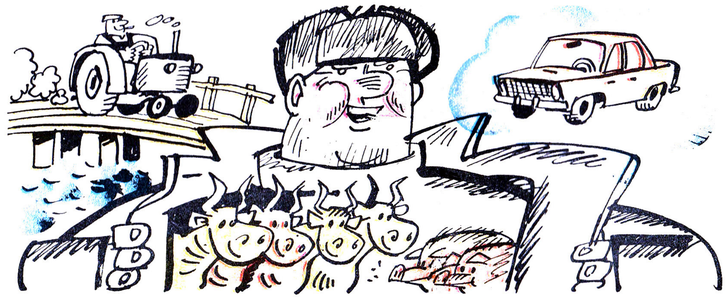

Одне слово, взяли робітники радгоспу та й написали про це до редакції. Та й не тільки про це. Вони навели ще багато фактів, які характеризували Магурчака як хапугу, котрий прагне нажитися за рахунок держави. Мовляв, бачте, як може знахабніти керівник, коли його ніхто не контролює.

— Як то так — не контролює? — здивувалися ми і зразу ж надіслали скаргу Сколівському районному комітетові народного контролю, що на Львівщині, для перевірки і вжиття заходів.

Минув тиждень, другий. Одержали відповідь.

«1) Факти, наведені у скарзі, — по-діловому інформував редакцію голова комітету В. Говина,— в основному перевірені і підтвердилися. Керуючий відділіом тов. Магурчак В. Я. у власному користуванні має п'ять (!) голів великої рогатої худоби, двоє свиней, житловий будинок 12×16, стайню, літню кухню, новозбудований гараж для автомобіля марки «Жигулі» або «Москвич» (якого ще нема).

Усе це збудовано в 1976 році з лісоматеріалу, на який документи у керуючого тов. Магурчака В. Я. відсутні.

2) Використовуючи свій службовий стан, наявну власну худобу випасає в масивах радгоспної землі, на багаторічних і однорічних травах всупереч закону...

3) ...Будівництво вищезгаданих об'єктів у тов. Магурчака здійснювала бригада відділку на протязі 12 днів червня і серпня.

4) ...Перевірка також показала, що Магурчак побудував міст через річку до власної садиби з державної деревини, в той час, як два містки через річку у селі поламані і транспортним засобам доводиться переїжджати річку убрід.

5) Керуючий відділком тов. Магурчак по відношенню до робітників поводить себе грубо, зверхньо. В розмовах з робітниками відділку виявилось, що більшість з них не задоволена стилем керівника тов. Магурчака, його рвацтвом, особистою наживою за рахунок держави».

Дочитали ми до цього місця і подумали, що керуючий відділком Магурчак у наступному абзаці відповіді вже не буде керуючим. Бо хто ж буде спокійнісінько дивитися, як хапуга наживається за рахунок держави. А тим більше — народні контролери.

Але в наступному абзаці йшлося ось про що: «Про наслідки перевірки до відома поставлено партійний комітет та дирекцію радгоспу для вирішення по суті справи».

От тобі й маєш! Замість того, щоб тих, на чиїх очах твориться таке неподобство, суворо запитати: «А що це у вас, товариші, за кадри такі? Серед білого дня цуплять на ваших очах народне добро, а ви на це крізь пальці дивитеся?!» — районний комітет народного контролю дипломатично поінформував їх про те, що їм і без комітету було відомо. Словом, хоча і зібралися над головою Магурчака хмари, але грім так і не прогримів.

Магурчак же, відчувши, що знаходиться у своїй тарілці, продовжує керувати в тому ж стилі й надалі.

А в результаті — знову лист до редакції робітників радгоспу «Славський». Але тепер вони не тільки обурені поведінкою Магурчака, а й здивовані позицією районного комітету народного контролю, який чомусь зробив перед керівниками радгоспу дивний реверанс. Реверанс, після якого Магурчак може спокійнісінько будувати, скажімо, молокопровід від тваринницької ферми до власної садиби.

І якщо збудує, то ми цьому тепер аж ніяк не здивуємося.

М. ПРУДНИК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Дієта, спокій і побільше бувайте на свіжому повітрі...

Колективіст

ГУМОРЕСКА

Було так. Я пообідав — а обідаю завжди вдома, бо ж у тих їдальнях чи кафе хіба калорії? Торік я навіть точно підрахував, що, приміром, борщ у нашому буфеті містить на півтори калорії менше, ніж той, що варить жінка, а котлети взагалі аж на три, не кажучи вже про картопляне пюре, абощо. А мені, знаєте, без повних калорій не можна, в мене, розумієте, голова без них слабо націлюється на роботу, я — скажу відверто, бо чого мені оце зараз брехати — без калорій знижую продуктивність праці як мінімум на три проценти.

Отож пообідав і пішов собі пішечки до контори — я, між іншим, дуже люблю на повітрі бувати; а після обіду пройтися — то взагалі святе діло, всім по-товариському раджу: якщо ви ще не завели собі залізного порядку — гуляти по обіді, то неодмінно заведіть. Згадаєте моє слово — зовсім інакше себе почуватимете.

Пройшов, значить, своєю вулицею, потім звернув, як завжди, у Косолінійний провулок — люблю його страшенно: тихий, затишний, спокійний...

Так ото іду собі, повітрям свіженьким дихаю, квіточками й травичкою милуюся, коли бачу: якийсь товариш на другий поверх лізе. А до балкона височенько — метрів зо два з половиною, не менше. Це я вам точно кажу, в мене окомір — будь здоров! Отож товариш на карниз першого поверху виліз, а до балкона дотягнутись ніяк не може. Стіна там гладенька, ніяких виступів немає. Ну, думаю собі, дружочок, будеш ти отак до вечора підстрибувати, якщо я не допоможу. Глянув на годинника — п'ятнадцять хвилин у запасі, я того дня трохи раніше на обід прийшов,— отже, часу вистачить. Підійшов ближче, постояв хвилинку, послухав, як він сопе і тихо лається, та й питаю:

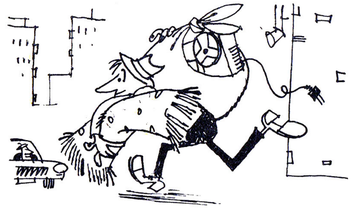

— Що, важко доводиться?

Він ледве з того карниза не загримів. Розпластався по стіні, як Ісус, і — нічичирк. Тільки очі на мене вирячив.

— Вибач,— кажу,— друже, що наполохав тебе. Я теж, коли до мене хтось зненацька підійде, лякаюся. Нічого не вдієш — у такий уже ми з тобою нервовий вік живемо. Як не сам себе якимнебудь стресом улупиш, то вже хтось — обов'язково.

Дивлюся — заспокоївся трохи, лише очі ніяк назад не западають.

— От що,— веду я далі,— нічого у тебе, як я розумію, не вийде. Тут, братику ти мій, допомога потрібна. Коли не заперечуєш, можу підсобити. Я, хлопче, колективіст і звик у міру своїх скромних сил і можливостей людям допомагати. Сьогодні — я тобі, завтра — ти мені, правда ж?

— Чого ж,— відказує,— якщо ти вже й справді такий колективіст, то не заперечую. Спасибі скажу.

— Ну, в такому разі не будемо гаяти часу,— кажу йому.— Давай зробимо так: я притулюся до цього твого карниза, а ти лізь мені на плечі — тільки, будь ласка, черевики чим-небудь обітри.

Став він на мене — чую, вовтузиться, але, вочевидь, знову дотягтися не може, мені ж не видно, що там і як. Стою, тримаю; одначе, відчуваю, важненько усе-таки: в ньому, прикинув, кілограмчиків вісімдесят напевно буде.

— Злізай,— гукаю,— щось інше придумаємо.

Озирнувся — бачу, а біля рогу будинку старі ко́зли стоять. Видно, ремонт був, і їх так після нього й покинули, знаєте ж, як у нас іще по-нехлюйському до загального добра інколи ставляться?

— Ех, ти,— кажу,— і де тільки твої очі були, що такої штуканції не помітив!

— Спішив дуже, — виправдується, — хотілося швидше.

— А вийшло навпаки,— зауважую.— Либонь, досвіду малувато.

— Та досвід є,— говорить,— тільки ж особливо роздивлятися ніколи.

Змотався я хутенько на ріг, приволік ко́зли. Поставили їх під балконом, а вони мов на замовлення збиті — ну, просто до самісінької решітки дістають. Правда, хилитаються здорово, але тут уже нічого не вдієш.

Виліз він на балкон, дістав із кишені алмаз і давай скло у дверях вирізати.

— Шкода,— хитаю головою,— гарне скло, спробуй знайти таке. Знаєш, як важко підходящий розмір добути?

— Воно-то так,— відповідає,— але що вдієш? Треба ж якось у кімнату потрапити.

— А що,— питаю,— ключа посіяв?

— Ага,— каже,— посіяв. У мене їх ціла в'язка була. Пробачити собі не можу.

— От і в мене,— пригадую,— був випадок: двері причинив, а ключ у хаті на столі залишив. Добре, що я на першому поверсі живу, через кватирку заліз.

— Перший поверх — це добре,— погоджується він.— Даси потім адресу, колись, може, й завітаю.

— Звичайно, приходь,— відказую, — радий буду. А адресу я прямо зараз тобі запишу.

Він тим часом зайшов у квартиру, і не встиг я на аркушику з блокнота поставити свої ініціали, як уже, дивлюсь, повертається.

— Тримай,— каже. І спускає мені з балкона один по одному два килими.— Зачекай ще трохи. Я миттю!

І точно — за якусь хвильку передає мені телевізор, загорнутий у ковдру, потім — магнітофон у простирадлі, а за ним — ящик із фарфоровим сервізом.

— Чудовий,— відзначаю, — набір. Я за таким сервізом рік ганяюсь і все не можу дістати. Щастить же людям!

— Нічого,— заспокоює,— колись і тобі пощастить... От що, кореш, бери оці речі, скільки зможеш підняти, і дуй мерщій он за той будинок. Там у мене машина стоїть. Скажеш шоферові, щоб заводив. А я слідом.

— Що, — цікавлюсь, — на нову квартиру перебираєшся?

— Перебираюсь,— киває він.

— А чому ж машину ближче не підігнав?

— Бо не хочу людей ревищем лякати. Сам же казав — тепер і так суцільні стреси.

— Молодець,— констатую,— це ти вірно зробив. Кожен мусить боротися за тишу в наших містах. Оце б я, слово честі, взяв та й написав до газети замітку «Благородний вчинок». Бо поки що, мушу сказати, не всі так дбають про тишу, як оце ти.

— Така вже у мене вдача,— сміється він.— Ну, давай рушай, а я за тобою.

Навантажився я килимами, та ще й простирадло з магнітофоном прихопив. Іду й радію: швидко впоралися — і на роботу встигну, і людину виручив, без мене він іще б з годину під тим балконом стрибав...

От і кажу: я ж лише допоміг, за що ж ви мене разом із ним хочете в тюрму запроторити, громадяни судді?..

Володимир ЧЕПІГА.

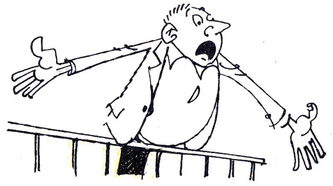

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У ТРАМВАЇ

У трамваї було повно людей. На якійсь зупинці зайшла старенька, геть сива бабуся. А з нею — внучка.

Бабуся була в синьому, як цвіт льону, ситцевому платті. Дівчинка — вся в білому.

— Погляньте, яка гарна дівчинка, — зашепотіли у вагоні.

— Як водяна лілея, — додав хтось.

Чужі бабусі охкали від захоплення.

Дівчинка-лілея спокійно жувала вівсяний пряник. Потім так само спокійно сіла на щойно звільнене кимось із пасажирів рожеве сидіння, немов Дюймовочка на листок.

Вона й справді була гарна.

Цокотів-дзвенів трамвай. За вікном пролітали будинки, майдани.

А дівчинка сиділа і сиділа.

Бабуся ледве встигала подавати їй пряники. Її сухорляві руки тремтіли. І сама вона хиталася при поштовхах трамвая, немов деревце од вітру.

— Яка гарненька дівчинка! — продовжували захоплюватись бабусі.

— А я з такою нізащо б у світі не дружив! — почувся раптом дзвінкий голос.

Усі глянули в той бік.

У проході, біля вусатого дідуся, стояв хлопчик. Дідусь сидів і тримав його панамку.

Усі уважно подивилися на хлопчика.

І що ж йому, скажіть, у тій дівчинці не сподобалося?

Може, ви знаєте, діти?

Марія ЧЕПУРНА.

НЕ ВПАДЕМО...

— Мамо, мене вітер чіпає, — скаржиться мала Оленка матері. — Візьми Оленку на ручки.

Мама бере дочку на руки й каже:

— Так слизько на вулиці — боюся, що впадемо з тобою, Оленко.

— Не впадемо, — заспокоює дівчинка матір. — Я ж тебе за комір тримаю...

Георгій ХИМИЧ.

СИНЯ КУЛЬКА

— Що це ти, мій любий сину,
Виліпив із пластиліну?
Якась дивна кулька синя —
Чи кавун, чи, може, диня?

А синок ображено:
— Ви таке вже скажете!
Це ж така у нас планета,
Як дивитися з ракети...

Володимир ДАРДА.

Загадка Перченятка

ЧУДО-ДІМ

В синім морі
На просторі,
Наче риба,
Плине дім.
Із будинку,
Мов хмаринка,
В'ється вгору
Сивий дим.
Що воно
за чудо-дім
Плава в морі
голубім?

(Пароплав).

М. ЛИСИЧ.

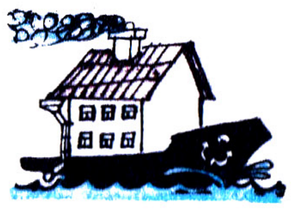

СПІВАЧКА

Сіла гава на сосну,
Тягне ноту голосну.
І пішла про неї слава,
Що співає гарно гава.

Гава ж просто всім кричала,
Що знайшла шматочок
сала.

ЗАХОПИВСЯ

Щур заліз якось в комору
І зерна побачив гору —
Загорілись очі в нього,
Завидющі до чужого.

Аж до кінчика хвоста
Радістю він пружиться...
Не помітив лиш кота,
Що в куточку мружиться...

Юрій ПЕТРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Народні усмішки

ВАЖКО СКАЗАТИ

Сидить бабуся біля телевізора і дивиться футбол. Забігає онук до хати і гукає:

— Бабусю, ну що, забили?..

— Та не знаю, чи забились, але дуже падали.

Надіслав М. КЛЬОЦ.
м. Балаклія
Харківської області.

ЖІНКА ЗНАЄ

Після зарплати жінки побачили своїх чоловіків біля «Чайної».

— Миколо, ти мерщій в кущі, а я прийму вогонь на себе.

— Пропадеш, Василю, ні за що.

— Чудний ти, твоєї Христі я не боюся, а моя знає, що я п'ю не за свої.

Надіслав І. ФОМІН.
м. Миколаїв.

УМИВСЯ

Чоловік і жінка, повечерявши, полягали спати. Чоловік довго крутився у постелі — все чекав, поки засне дружина.

Коли ж нарешті вона заснула, він тихо встав, взяв склянку і почав наливати...

Жінка, почувши, що рідина булькає, поцікавилась:

— Стьопо, а що це ти там робиш?

— Та я, Мотю, вмиваюся.

— Тоді візьми в миснику кусень ковбаси й цибулину, добре втрися і лягай спати, бо завтра треба рано вставати.

Надіслав П. ДОБРЯК.
м. Зіньків
Полтавської області.

ЗВЕЛА ДОЛЯ

— Батьку, це ви?

— Я, а це ти, синку?

— Я, тату, я. Ви звідкіля повзете?

— З іменин, а ти де це лазиш по ночах?

— Я з весілля додому не можу попасти.

— Ну, що ж, якщо вже зустрілись, так поповземо разом, а то я теж ледь не заблудився.

Надіслав П. БАЛАНДЮХ.
с. Івано-Франкове
Яворівського району
Львівської області.

КМІТЛИВИЙ БАТЬКО

Донька запитала в батька:

— Тату, а звідкіля бджоли мед носять?

— З колгоспної комори, — відповів батько.

— А що, там так багато меду?

— Та ні. Там багато цукру.

Надіслав Ю. ПАВЕЛКО.
с. Держанівка
Носівського району
Чернігівської області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

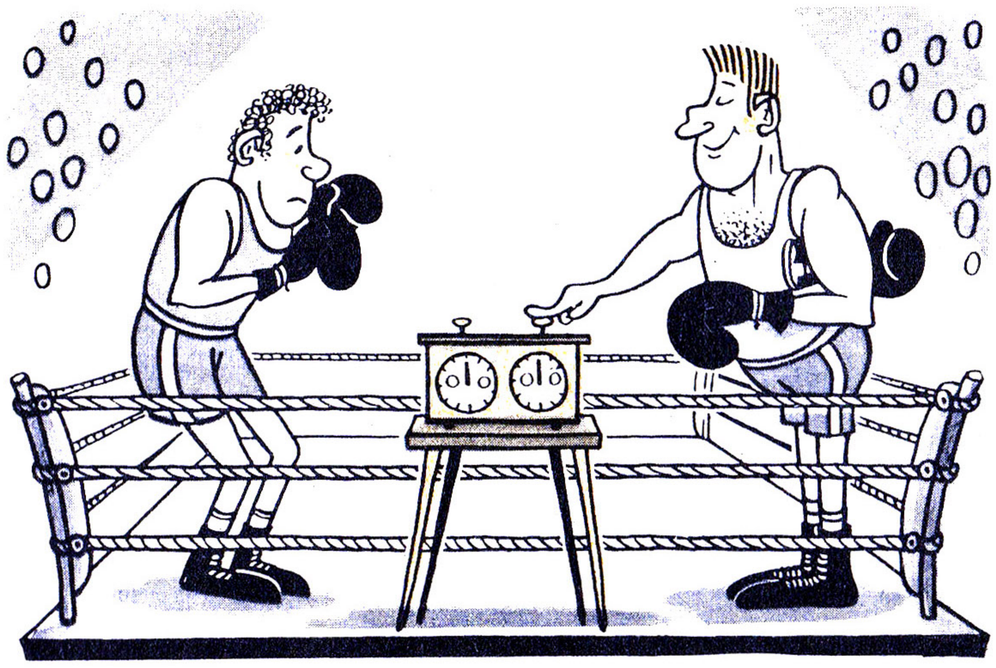

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

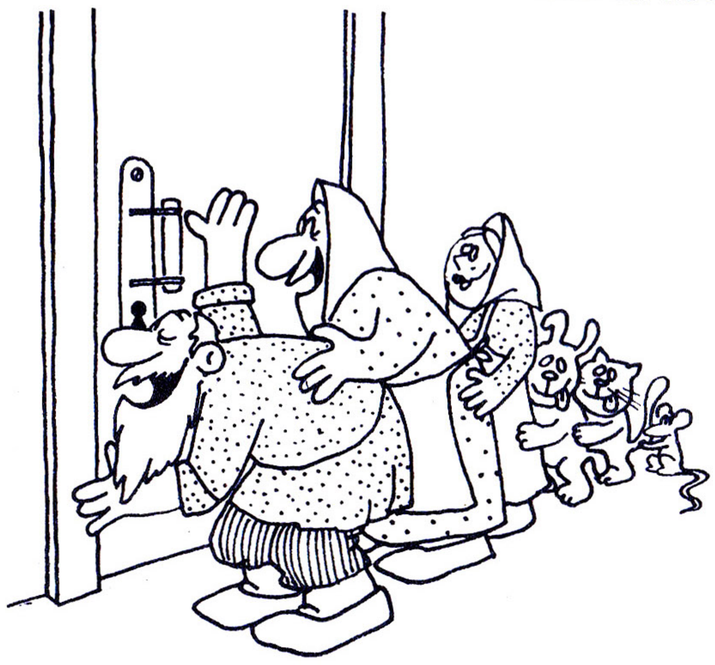

Без слів.

В. ЄНІНА

ПРО НЕРВИ

Коли хамить хтось без перерви,
Знайдуться ті, що скажуть:
«Нерви»...
Давайте скажем без лукавства —
Так розпускають нерви з хамства.

ДІРКА З БУБЛИКА

Були ми за кордоном
На виставці мистецтв...
Повчально-зверхнім тоном
Там провіщав митець:

Модерну цю скульптуру
Збагне, мовляв, не кожен —
Лиш той, хто від натури
Абстрагуватись може...

— На цьому п'єдесталі
Ви бачите кільце —
Одкинувши деталі,
Створив я так лице...

— Невже? Рятуй нас боже! —
Сміялась публіка.
— Таке «лице» геть схоже
На дірку з бублика!

ЗАЛІЗНА ДИСЦИПЛІНА

Міняються моди: то «максі», то «міні»,
Чи є в них краса, чи немає краси,
Закони у моди залізно-незмінні:
Вдягай, що диктує, і мовчки носи...
Позаздрити можна такій дисципліні!

Клуб губителів природи

ХРОНІКА ЧЕРГОВОГО ЗАСІДАННЯ

Ніхто, буквально ніхто не міг подумати, що таке станеться. Досі подібного випадку у Клубі губителів природи ще не бувало.

Проходило чергове засідання. Йшли дебати. Раптом у залі хтось зарепетував:

— Бий вискочку!

І почалася колотнеча.

Після всього адміністрація клубу провела розслідування. Виявилося. Представник Тисменицького комбінату комунальних підприємств Івано-Франківської області та представник Ржищевського харчокомбінату на Київщині затіяли суперечку. Перший каже, що начальник комбінату комунальних підприємств О. Т. Грицак має виняткове право позачергово стати членом Клубу губителів природи. Бо сміттєзвалище на околиці Тисмениці не тільки наступає на річку Ворону, а й псує повітря у місті. А другий заперечує. Ні, мовляв. Директор Ржищевського харчокомбінату В. Т. Вареник має більше право. Бо стічні води з комбінату без очистки пливуть у річку Леглич — притоку Дніпра.

Може, все закінчилося б цією суперечкою. Та раптом якийсь губитель і каже:

— Куди там вашим куцим губителям до...

Доказати йому не дали. Пролунало оте «Бий вискочку!» і почалося.

Адміністрація Клубу повідомляє: не зважаючи на те, що скоїлося, і тов. Грицак, і тов. Вареник одноголосно прийняті у члени Клубу губителів природи.

Ол. ОЗЕРЕНКО.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Мал. В. ПЕТРЕНКА (м. Вінниця)

НАТОвська «квітка» миру.

ОЦЕ «НОРМА»!..

Сенатор Сполучених Штатів Франк Моос вирішив перевірити, як використовуються гроші, асигновані на медичну допомогу для незаможних громадян. Він нарядився бідною людиною і з'явився на прийом у державну лікарню в Лос-Анджелесі. Там, замість сечі, сенатор дав на аналіз рідке мило і одержав висновок лабораторії: «Все у нормі». Інший сенатор, людина з чудовим зором, попрохав перевірити його очі — лікарі виписали йому аж три пари окулярів: для вулиці, для читання і для телебачення.

РОБОТА НАВПІЛ

Одна фірма у Каліфорнії запропонувала новий метод боротьби з безробіттям: на одне робоче місце беруть двох чоловік, кожний працює півзміни, заробітну плату, звичайно, теж ділять на двох. Один тільки власник фірми одержує свої прибутки повністю.

АМЕРИКАНСЬКИЙ АЙБОЛИТЬ

Це трапилося в Сполучених Штатах у містечку Юніонтаун, в штаті Алабама. Тринадцятирічний негритянський хлопчик Мелвін Армстронг займався своїми дитячими справами і раптом сильно поранив руку. Кров текла з рани струмком, і хлопець побіг до єдиного в містечку лікаря — звичайно, білого. Лікар Ботобі Меркл продезинфікував рану, зашив її і хотів уже ввести хлопчикові протиправцеву сироватку, як страшна підозра пронизала його мозок: певно, хлопчик не має при собі грошей. Він негайно зажадав 25 доларів, і дійсно — у Мелвіна не виявилося жодного цента. Жрець медицини відклав убік свій шприц із сироваткою, взяв ножиці, швидко зняв шви, що були тільки-но накладені на руку, і вигнав хлопчика з відкритою раною із свого кабінету. Батько Мелвіна звернувся з скаргою в суд, і тільки через два роки американська Феміда розглянула цю справу. Правосуддя виявилося на висоті: Мерклу присудили сплатити штраф у... двадцять доларів.

НІС З ЮРИДИЧНОЇ ТОЧКИ ЗОРУ

Чи є ніс частиною тіла людини? Це питання обговорювалося недавно англійськими законодавцями. І вирішено воно позитивно: ніс — повноправна частина людського тіла! А до цього часу англійський ніс був, так би мовити, безпритульним. Законодавці наводять такий випадок: у 1882 році один невихований англієць відкусив у іншого англійця ніс, а потім на суді твердив, що ніс зовсім не частина тіла, а так собі — хрящ. Оскільки закону, який спростовував би цю оригінальну теорію, тоді не було, суд змушений був виправдати обвинуваченого. А потерпілий залишився з носом, вибачайте, без носа. Очевидно, в сучасній Англії почали частіше відкушувати носи, бо потрібно було «покласти край цьому нестерпному становищу», як писали газети.

І сміх, і гріх

ОДНУ ЛИШЕ СКЛЯНКУ

В одному барі в Парижі стоїть склянка, яка вміщує цілий літр. Біля неї напис: «Якщо дружина дозволяє вам випивати щовечора одну лише склянку вина, то вимагайте таку!»

ГІРСЬКА ІДИЛІЯ

У горах поблизу Інсбрука (Австрія) є мальовнича хатина. Над її дверима напис: «Проти всіх неприємних комах — клопів, тарганів, комарів — є ефективні засоби захисту, проти непроханих гостей ще нічого не винайшли».

НОГИ КРАСУНІ

Молода дівчина з острова Сіцілія Паола Брешіано була оголошена найкращою красунею Італії і одержала титул «Міс Італія». Вона одразу ж застрахувала свої ноги на величезну суму в 500 мільйонів лір (445 тисяч карбованців). Бо красуня Паола грає нападаючим у жіночій футбольній команді свого рідного міста Трапані.

Дали перцю!

«А раз таки теля припер...» Так у пісні співається. Тільки отой, що удовицю любив і подарунки їй носив, доки теля припер, то трохи не вмер. Значить, намучився добряче. А ось Миленко К. Д., завідуючий молочно-товарною фермою колгоспу ім. Дзержинського Гребінківського району на Полтавщині, зовсім не мучився. Бо телицю з ферми не на собі ніс, а просто пригнав додому. Одна колгоспниця здала свою телицю на ферму, а завідуючий уподобав ту телицю та й забрав. Лист про це надійшов до редакції «Перця».

З Гребінківського районного комітету народного контролю повідомили, що факти підтвердились. Правління колгоспу ім. Дзержинського увільнило Миленка К. Д. від обов'язків завідуючого фермою.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

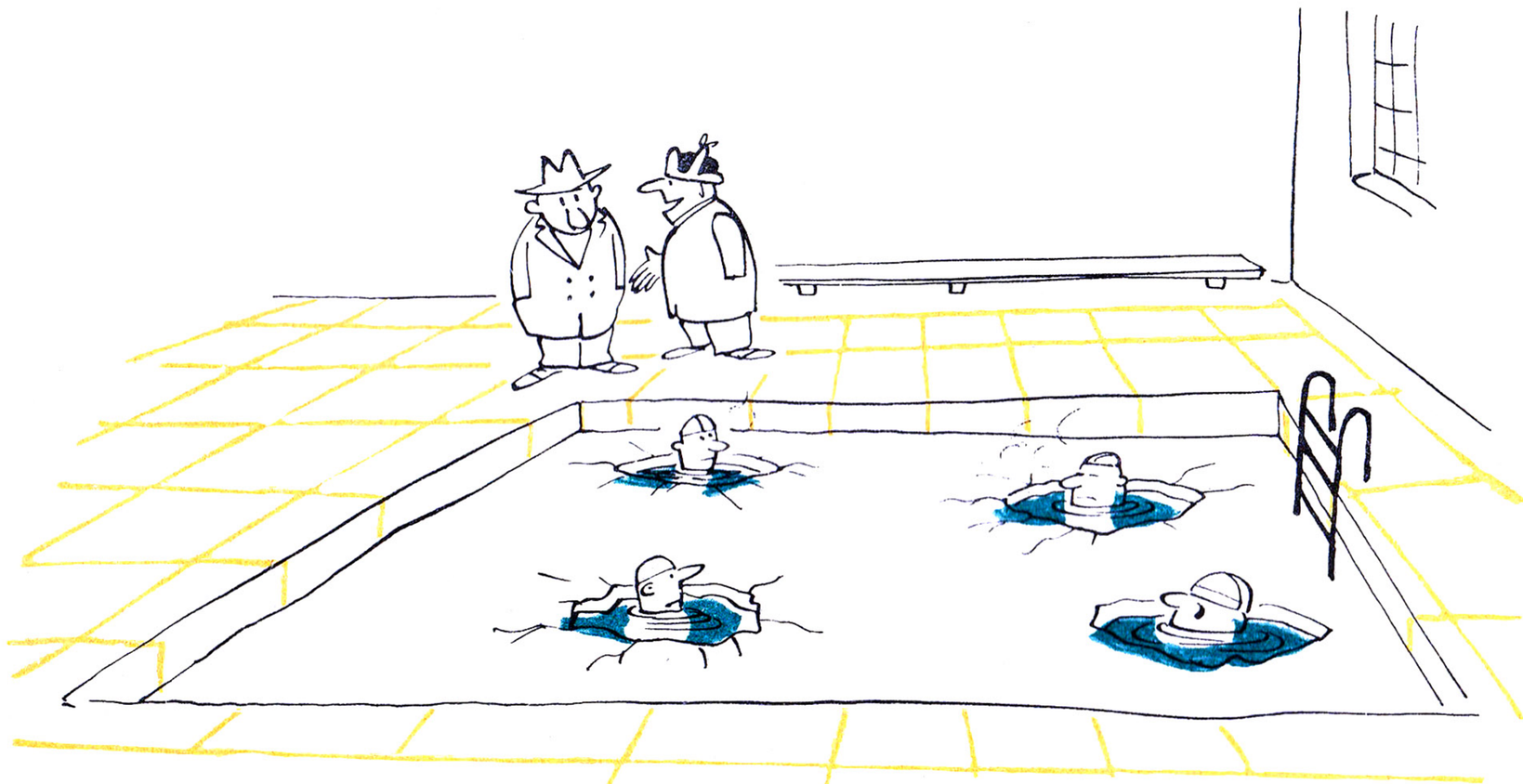

— А зимою в нашому закритому басейні купаються «моржі».

РУМУНСЬКИЙ ГУМОР

ДВА ХИТРУНИ

— Хочете, щоб я позичив вам тисячу лей? Але де гарантія, що ви повернете їх вчасно?
— Я можу дати вам слово честі!
— Тоді приходьте з ним до мене завтра.

СЛУШНА ДУМКА

— Я гадаю, що коли йде дощ, корів треба тримати під навісом.
— Це ж чому?
— Щоб вода не потрапила в молоко.

ВЧАСНО ПОМІТИВ

— Жінко, я загубив парасольку.
— І коли ти це помітив?
— Коли хотів її згорнути.

ТАКЕ ЖИТТЯ...

— Що з тобою, Фане, чого ти такий сумний?
— У мене помер баран...
— Таке життя! Усі ми відходимо потихеньку... Один по одному...

ПІСЛЯ ПОЛЮВАННЯ

— ...і з першого ж пострілу я поцілив зайцеві прямо в лапу!
— У голову треба було поцілити!
— Твоя правда. Але, на жаль, голови у нього вже не було.

ЄДИНЕ ПРОХАННЯ

— Я мирюся з усіма твоїми звичками; і з тим, що ти весь час тримаєш руки в кишенях, і з тим, що коли сидиш — закидаєш ноги на стіл, але я тебе дуже прошу виконувати моє єдине прохання.
— Яке?
— Виймай сигарету з рота, коли цілуєш мене.

З румунської переклав
В. БАРАНОВ.

Новини з питань тяганини

Як сльоза...

Коли П. Крижанівський, який мешкає по провулку Тельмана, 39, у місті Смілі, сповістив громадськості про те, що в його криниці забило бензинове джерело, ніхто не повірив. Навпаки — проти сенсаційного повідомлення з усією рішучістю виступили представники Смілянського автопідприємства № 23111, господарські служби якого межують із садибою П. Крижанівського.

Директор автопідприємства т. Желудок так і сказав авторові новини:

— Чоловіче добрий, ти, напевно, опустив у свою криницю відро з-під мастила, забруднив ним воду, а тепер патякаєш чортбатьказна-що. Раджу по-дружньому, перестань...

П. Крижанівський, проте, не перестав. Певний у своїй правоті, він закликав до себе на подвір'я сусідів, зачерпнув із криниці синюватої рідини і підніс до неї запаленого сірника. Звився вогненний смерч.

— Гм,— знизав з цього приводу плечима представник автомобілістів і вже було зібрався піти геть, не прощаючись. Але автомобіліста попросили затриматись працівники Смілянської санепідстанції. Представникові автопідприємства було вручено акт, із якого випливало, що між бензиновим джерелом у криниці П. Крижанівського і складом пального автопідприємства № 23111 існує тісний і, так би мовити, безпосередній зв'язок; що заповнювати земні надра бензином не тільки нераціонально, а й негігієнічно; і, нарешті, що забезпечити питною водою сім'ю П. Крижанівського — прямий обов'язок автомобілістів.

Дирекції автопідприємства № 23111 акт не сподобався. По-перше, сказала вона — тобто дирекція, — ніхто з наших працівників бензину в криницю П. Крижанівського не наливав. По-друге, основний обов'язок транспортників — перевозити вантажі та пасажирів, а не копати криниці. І, нарешті, чутки, що їх розпускає П. Крижанівський, треба ще раз перевірити...

Але тут у провулку Тельмана почулися нові голоси. Сусіди П. Крижанівського з інших будинків оголосили зі сльозами на очах, що і в їхніх криницях, де раніше була прозора та смачна вода, запахло бензином.

Бачать автомобілісти — непереливки. Треба міняти позицію.

— Де наше не пропадало! — махнув рукою т. Желудок і погодився забезпечити водою сусідів П. Крижанівського. А самому П. Крижанівському — з огляду на його капосний характер — замість води залишив право скаржитися.

І той скаржиться. За чотири роки (перші бензинові бульбашки появилися в його криниці ще напровесні 1972 року) П. Крижанівський встиг обійти (причому по кілька разів) усі інстанції не лише рідної Сміли, а й обласних Черкас.

П. Крижанівського всюди вислуховують з цікавістю (погодьтеся, не кожного дня почуєш про криницю, в якій б'є бензинове джерело). З особливою увагою зустрічає ходака голова виконкому Смілянської міської Ради т. Вербовський. І вислухає, і поспівчуває, і пальцем насвариться в бік автопідприємства № 23111.

Нічого й говорити, П. Крижанівському приємно, що йому приділяють час та увагу. Але П. Крижанівському хотілося б мати ще й питну воду у своїй садибі.

А бензин йому, скажемо прямо, не потрібен.

Навіть отакий, якого у його криниці вже чимало зібралося — джерельний, чистий, як сльоза...

І. НАУМЕНКО.

Черкаська область.

У мене гостює білоруський побратим

Вожик

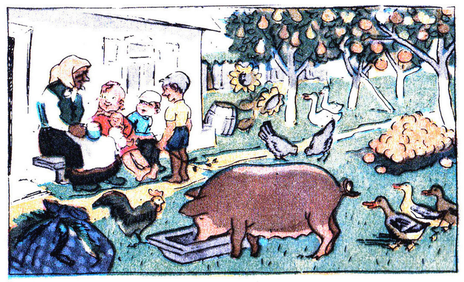

— Ну, мої онученьки, дачний сезон почався, скоро тато і мама приїдуть.

— Дядьку, який у вас виробничий стаж?
— Тільки ось на цій будові років з десять працюю.

Без слів.

— Добрий день! Що ти копаєшся?
— Та ось шукаю договір на соцзмагання з вашим колгоспом.

— За премію я розписався, а де ж гроші?
— Та це ж гроші на бенкет.

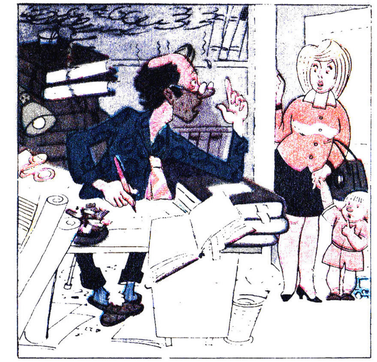

— Чому ти уже стільки днів на роботу не ходиш? Ще звільнять.
— Не звільнять: я своєму керівникові дисертацію пишу.

Сатиричні МІНІАТЮРИ

ПРОДОВЖЕННЯ

Два дні на весіллі в племінника дядько
Усім заправляв, як «посаджений батько».
На третій — сп'янів, став гостей молотити!
...Іще довелось на сім днів посадити.

Іван КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг.

НАКАЗ

Із сином Осел
Став розмову вести:
— Дивися, хоч ти
Віслюком не рости!

Борис СЛЮСАР.

м. Кам'янець-Подільський.

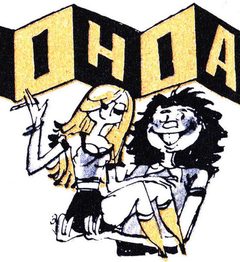

ПОЗДОРОВИВ

Під рік Новий нероба
Привів дружину в хату
Та батька поздоровив:
— Із новим... ротом, тату!

Валерій ОЛЕВСЬКИЙ.

КМІТЛИВЕ ЧАДО

—З дитсадочка знов тікаєш?
Знов порвав штанята!
Знов калюж не обминаєш! —
Дорікає мати.—
Сили в мене вже немає,
Чадо непутяще!
Одвезу десь та зміняю
На слухняне, краще!
— Що ти, мамочко, говориш?
Хто ж мінятись стане?
Хто віддасть своє хороше
За твоє погане?

Іван КОЛІСНИЧЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

З БІОГРАФІЇ ХАБАРНИКА...

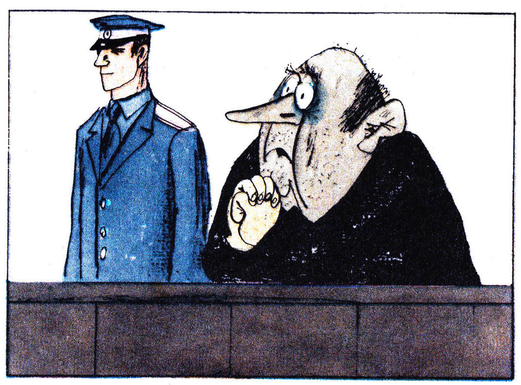

Хабарник в суді: — Скільки взяв, добре знаю, а ось скільки дадуть, поки невідомо.

perec-ua.
perec-ua.

Страшне перо не в гусака...

«По упітаності я йду краще Тихонюка, а по шерсті тіряю. Обіцяю більше по кустарникам не пастися і по шерсті підтягнуться».

(З пояснювальної записки чабана).

—

«Я дуже застенчівий і перед танцями випиваю для смелості. Як не вип'ю то баланаю тільки з хлопцями, а до дівчат ніяк не можу пристати».

(З пояснювальної записки раді гуртожитку).

—

«Це правда. Лаялася, обзивала. Нікуди не дінеся. Але я їх люблю. Скоро переїду в окрему квартиру і на зло всіх покличу на входчини».

(З пояснювальної записки товариському суду).

Надіслав Ів. ФОМИН.

* * *

«ВИРІШИЛИ:

Траву на площі 020 га на території Яйлицької початкової школи виносити в колгосп «Більшовик» на сінаж, і до 26/VI — 1976 року тов. Ющенко Ф. П. знати всі замки, а в разі не виконання цього рішення продати тов. Ющенко Ф. П. по 2 крб. за сотку.

Вірно: (Кондик)».

(Із рішення виконкому сільради).

Надіслав Н. М. РУДЕНКО.

* * *

«Білет у мене був предварительний але сісти на його не вдалось...»

(З пояснення).

«При перевірці автора факти підтвердились зато оголошено сувору догану з попередженням».

(З відповіді на лист).

—

«Антисанітарне состояніє помещенія удовлітворительне».

(Із записів у журналі).

Надіслав В. О. БОНДАРЧУК.

* * *

«... Бондар Тетяна принесла кирпіч і кажуть, що я вдарила Бондар Т. камньом, все врем'я попасти камньом в морду дуже трудно, тому, що уже було темно».

(З протоколу допиту).

Надіслав П. І. БОЛОЖУК.

* * *

«На низьку жирність і високі надої молока впливає також вода, так як автопоїлки в корівниках непрацюють і її приходиться доношувати відрами».

(Із виступу зав. фермою).

Надіслав Ф. ГУСТЕЙ.

БАЙКИ У ПРОЗІ

БУДЯК

Гарно зацвів біля школи квітник. І хто не проходив мимо — не міг намилуватися.

— Яка краса! — казали усі.

А Будяк, який ріс у квітнику, від цих похвал ще вище голову задирав. Думав, що це — про нього.

ГЛОБУС

Глобус був скромним. Та якось, почувши, як учні назвали на ньому усі частини світу, запишався:

— Ге, так, значить, на мені уся земля тримається...

Броніслав ЖУХЕВИЧ.

село Немиринці на Хмельниччині.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі жителів села Затурці (Волинська обл.) йшлося про те, що місцеве кладовище не обгороджене, по ньому бродить худоба, а сільські керівники тільки обіцяють та визначають все нові й нові строки, коли кладовище буде впорядковане.

Заступник голови виконкому Локачинської райради тов. В. Й. Калитюк повідомив редакції, що виконком Затурцівської сільради разом з дирекцією місцевого радгоспу «Правда» розробили дійові заходи, щоб найближчим часом кладовище повністю впорядкувати.

★ Доярки з колгоспу імені Карла Маркса (село Горобіївка на Чернігівщині) написали редакції про те, що їхній завідуючий фермою Тяжкун В. І. поставив на ферму свою власну, малодійну корову, а собі узяв колгоспну, що давала багато молока.

Голова Срібнянського районного комітету народного контролю тов. Г. Ф. Редько повідомив, що такий факт дійсно мав місце.

Оскільки такий обмін є грубим порушенням Статуту колгоспу, районний комітет народного контролю примусив Тяжкуна повернути колгоспну корову на ферму, а також відшкодувати колгоспові заподіяні збитки.

★ Про те, що директор школи у селі Леніне Фрунзівського району Пустомельник Н. І. та його заступник по навчально-виховній роботі Єгорова Л. І. не відповідають своєму призначенню, писалося у листі вчителів цієї школи до Перця.

Заступник завідуючого Одеським облвно тов. О. С. Бурдейний повідомив, що факти, вказані у листі вчителів, підтвердились. Пустомельника та Єгорову з керівних посад увільнено.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 3 (997) (на украинском языке).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 30. XII. 1976 р. Підписано до друку 18. I. 1977 р. БФ 10181. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1977 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06537. Тираж 2.850.000.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ,
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua.livejournal.com

Індекс 74393

Мал. М. АБРАМОВА

У США створено «комітет по існуючій небезпеці». Він складається з «колишніх високопоставлених посадових осіб». Головним завданням «комітету» є використання міфу про так звану «радянську загрозу» для дальшого нарощування гонки озброєнь.

(З газет).

Їх політичні акції —
Брудні інсинуації,
Підступні провокації—

Усе це — не новації.
Це — збиті варіації
Фальсифікації.

ІНОЗЕМНА САТИРА

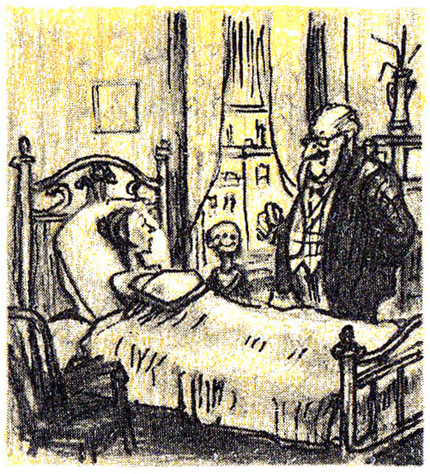

ОБСЛІДУВАННЯ ПО-АМЕРИКАНСЬКОМУ

— З вашим діагнозом мені все ясно, але я ще хотів би подивитися вашу чекову книжку.

«Ойленшпігель». Берлін.

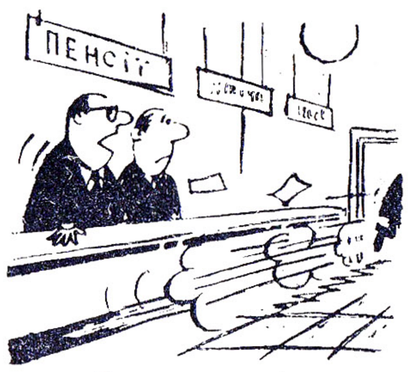

— Вони поспішають витратити пенсію до того, як знову підскочать ціни.

«Рекорд». Лондон.

НА БІРЖІ ПРАЦІ

— Скільки літ я спеціально залишаюсь на другий рік в останньому класі, а роботи все нема.

«Морнінг стар». Лондон.